

Sonnet

[Lief! Lief! Lief!]

Dat ic u nacht en dach mijn groot geweent laet hooren
Dat ghy des morgens vint mijn tranen voor u deur
En dichten die daer syn vervult met myn ghetreur,
Mijn Lief daer gaet ghy u te dapper om verstooren.

Maar laes! Wat sal ic doen, [o Lief] wie sal mijn brant dan smooren
Als ick aen u mijn Lief geen Hoop van hulp bespeur,
Ghy neemt het al te hooch dat ick by nacht versteur
In uwen eersten slaep, met mijn gheschrey u ooren.

Dan soo hier in u gheest soo dapper is ghequelt
Ick bidd' u om ghenade', laet zincken het ghewelt
Van uwen toorn verwoet, wilt my dan Lief vergheven,

Dat ick u schoon gesicht heb al te seer bemint,
Want zoo ghy al mijn doen te rechten wel verzint
Dit is alleen mijn schult meest teghen u bedreven.

Gebrand Adriaensz. Bredero, begin zeventiende eeuw

Sonnet

Dat ik jou dag en nacht mijn groot verdriet laat horen,
dat jij dan 's morgens vindt mijn tranen voor je deur
en ook mijn gedichten die vervuld zijn van getreur,
mijn lief, dat zal je allerminst bekoren.

Maar helaas! Wat moet ik dan, wie zal mijn pijn dan smoren
als ik van jou, mijn lief, geen hulp krijg - zelfs geen hoop?
Je neemt het mij zo kwalijk dat ik ermee te koop loop
en wakker houd met mijn geschrei je afgesloten oren.

Maar als je vindt dat ik nu wel voldoende ben gekweld,
dan bid ik om genade, lief, laat los dan het geweld
van je boosheid, en wil mij dan nu voorgoed vergeven,

dat ik jouw mooie ogen al te zeer zo heb bemind,
want je zult wel merken, als je je hierop bezint:
dit slechts is mijn ergste zonde tegen jou bedreven.

Hertaling Ymkje de Boer, 2010